

UNDER DANNEBROG

MARINEFORENINGENS MEDLEMSBLAD

ORGAN FOR SØVÆRN OG SØFART

UDGIVET AF MARINEFORENINGEN.

REDAKTØR: AXEL JUEL

9. AARGANG
1922.

BLADETS OG FORENINGENS KONTOR
Møntergade 22, Mezz., København K.
Telefon Byen 3448.

BLADETS ANNONCEEXPEDITION:
Frederiksborggade 12, København K.
Telefon Byen 3227.

HÆFTE VI.
JUNI

FORENINGSMEDDELELSER M. M.

Under Medvirksomhed af Arkitekt E. W. Marston og Grosserer Vald. Schou

Under 12te Juni er Næstformand i Bestyrelsen for Marineforeningens Lokalkreds for København og Omegn, Arkitekt E. W. Marston, udnævnt til Ridder af Dannebrog fra den 15de s. M.

ROSKILDE-KREDSSEN

afholdt den 6. Maj en glimrende Skibsfest i »Trægaarden«. Bestyrelsen havde omdannet Pavillonen til et Skibsdæk med Kommandobro og Bakke, og en Dekorationsmaler havde malet Siderne med Lønning og Davider med Redningsbaade, som paa Kystforsvarsskibet »Olfert Fischer«; man saa ud over det fraadende Hav, og i Luften kredsede mange Maager. Paa Broen var anbragt Rat, Maskintelegraf, Klokke og Kompas samt 2 Kanoner og en Raaber til Chefens Afbenyttelse. To Mænd i originalt Matrostøj med Hue og Krave, som velvillig var overladt Kredsen, i Dagens Anledning af Orlogsværftets Chef, stod Vagt ved Falderebet og præsenterede, da Gæsterne gik om Bord.

Formanden bød Gæsterne Velkommen fra Broen og kommanderede: »Klar ved Flaget«, som gik til Tops, mens alle i Salen rejste sig og sang »Kong Christian«. Derefter sattes Kursen ud, hvorefter Ordet blev givet til Bankkasserer Nath, som ved et glimrende Foredrag med Lysbilleder førte Skibet videre gennem danske Farvande til Kielerkanalen og derigennem ud i Nordsøen over til England til Plymouth, hvor vi saa det store Flaadestævne i Anledning af Kroningshøjtidelighederne.

Forsamlingen takkede Hr. Nath med øredøvende Klapsalver. Derefter var der arrangeret fælles Kaffebrød.

Til Stede var som Kredsen Gæster Formanden for Københavns-Kredsen, Grosserer V. Schou, Fabrikant Johnsen og Hr. Bonnelycke.

Efter at en i Dagens Anledning affattet Sang var sunget og forskellige Talere havde haft Ordet, begyndte Dansen til Skibssorkestrets Toner.

NÆSTVED-KREDSSEN

havde Mandag den 22. Maj besluttet at drøfte gamle Minder med »de blaa Dreng« i Haslev, og vor gode Kammerat, Skorstensfejer Rasmussen i Haslev, lod sig ikke dette sige to Gange, men mobiliserede Haslev Styrken, sammen med 15 Medlemmer fra Næstved og Omegn, til en Gang Bikse-mad med dertil hørende Lodskud paa Carstensens Hotel i Haslev. Skorstensfejer Rasmussen bød de udenbys velkommen, efter at Marineforeningens Flag var hejst under fuld Honnør. Formanden for Afdelingen, Prokurist Drewsen, bød paa Bestyrelsens Vegne velkommen til alle »de blaa Dreng«, der var mødt, og takkede Kammeraterne i Haslev for den gode Tilslutning til Aftenen, som han ønskede maat-

te blive fornøjelig. Maskinmester Olsen, Næstved, talte for Kammeratskabsforelsen og udbragte et Leve for de danske Marinere Fremgang.

I Aftenens Løb blev der givet mange Skipperhistorier, og den blaa Sangbog blev til Glæde for Kammeraterne anvendt flere Gange. I Aftenens Løb blev der til Formanden udtalt Ønske om, at en Sommertur kunde foranstaltes til Haslev med Biltur til det smukke Bregentved, og en af Kammeraterne lovede os, at der i Tilgift skulde følge en ekstra Tur til Højspændingsværket og det verdensberømte Mejeri »Trifolium«, der laver Oste paa 200 Pund, og som Rosinen i Pølseenden en lille Svingom. Formanden lovede at forelægge det i det første Bestyrelsesmøde. Ved 6 Glas haledes Flaget ned og riggedes af, da den sidste Baad meldte Afgang til Næstved. En god fornøjelig Aften.

RUDKØBING-KREDSSEN

afholdt den 30. Maj sin aarlige Generalforsamling paa Hotel »Rudkøbing«.

Formanden, Konsul Alf. Nielsen, bød velkommen. Naar Generalforsamlingen i Aar blev afholdt saa sent, skyldtes det bl. a. Lockouten. Formanden aflagde Beretning om Hovedforeningens Virksomhed i det forløbne Aar.

Havnefoged Jørgensen fremlagde det reviderede Regnskab for den lokale Forening. Foreningen begynde Aaret med den ikke store Kassebeholdning 1 Kr. 35 Øre foruden et Beløb i Banken paa ca. 130 Kr. Indtægten har været 399 Kr., og Udgiften 239 Kr. 49 Øre. Regnskabet godkendtes.

Til Bestyrelsen genvalgte Konsul Alfred Nielsen, Havnefoged Jørgensen, Hotelejer E. Hansen og Fiskehandler Due. Revisorerne, Glarmester Moses og Mægler Erik Andersen, genvalgte ligeledes.

Formanden oplyste derefter, at Foreningen paa Grund af dens daarlige økonomiske Stilling ikke sidste Aar havde Delegerede til Hovedbestyrelsesmødet i København.

Det eneste nulevende Medlem i Foreningen, som har deltaget i Helgolandsslaget, Sognefoged Mortensen, Tranekær, er udnævnt til Dannebrogsmænd.

Formanden mindedes afdøde Poul Hansen, der altid havde været en velset Gæst ved Foreningens Sammenkomster. Medlemmerne rejste sig.

Efter Generalforsamlingen var der Fællesspisning paa Hotellet.

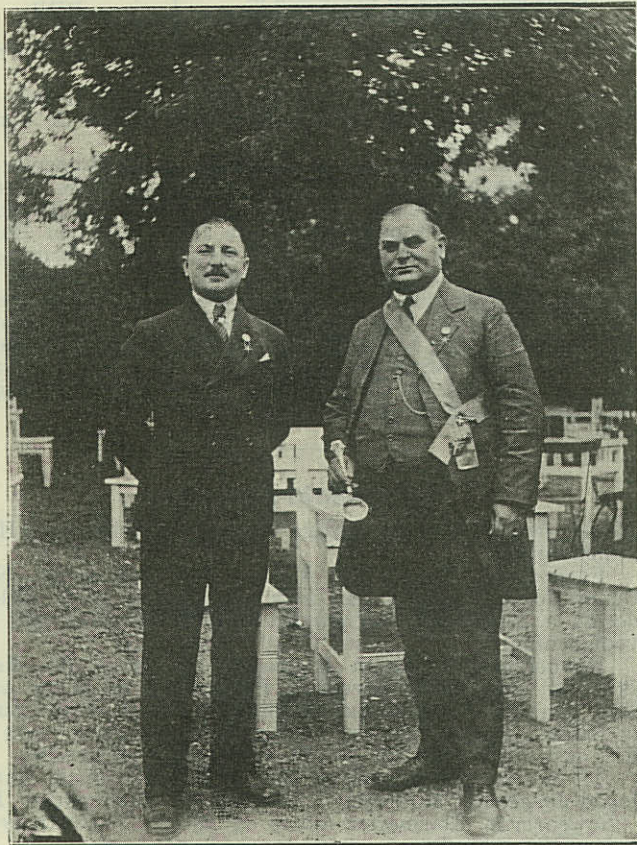

Grundet paa, at Censuren i sidste Referat havde strøget en lille humoristisk Opmærksomhed til Vejrguden, formodentlig fundet den for blasfemisk, var Guden bleven noget stødt og sendte os det herligste Regnvejr til vor Sommerfugleskydning Søndagen den 11. Juni.

Alle de mange mødte Gutter blev stuved sammen under det dækkende Tag. Aa, hvor det mindede om de unge Dage ombord, naar det pøse ned, og man krøb i Læ under Regnsejlet, hvor Humøret blev dobbelt højt, naar man skulde langsdæks til de sejldugsklædte Skildvagter. Ogsaa saaledes her. Hver nyankommen Kammerat fik en Modtagelse saa varm som en Bakstørn, der kommer lige fra Kabyssen med en fuld Skaffebakke. Og saa fik man Øjnene paa Stilke. Geniet, Kammerat Hornung, havde lavet en Sommerfugl med

et Par Følehorn af Klaverhamre, der dirrede gemytligt ved hvert Skud, og i Farver saa vidunderlige, at intet zoologisk Musæum har Magen. Og til den anden Side blinkede det og lyste af det dejligste Sølvtoj, hver af de vægtige Skeer, prydet med en Sommerfugl, og saa rigeligt, at der var nok til en lille Sølvsmedebutik.

Præcis Kl. 10 faldt det første Skud fra Fuglekongen, Kammerat Nath. Han ramte, og fra nu af var det ikke rart at være Sommerfugl. Allerede et Kvarter efter faldt Hovedet ved Kammerat P. S. Petersens Skud for sig selv, og da Gutterne Kl. 12 gik til Bords, sad foruden Brystpladen kun venstre Bagvinge tilbage.

Efter Formandens traditionelle versificerede Velkomst fremtrylledes de lækreste Koteletter, der hurtigt forsvandt, og ved Kaffen talte Formanden for den afgaaende Fuglekonge Nath, for de flotte Præmiegivere, Juveler Kragh, Fabrikant Johnsen og Bankasserer Nath, samt for vor Julius, der siden sidst havde fyldt den tredje Snes og derefter var bleven hædret med en Adresse og en Sølvfløjte, hvis Nattergaletoner han virtuosmæssigt indviede, da Loddet blev hevet. Selvfølgelig havde et versificeret Telegram fra Lavet ej heller manglet paa Højtidsdagen. At Kammeraterne fuldt ud delte de Følelser, Formanden tolkede, gav de Beviser paa, ved den Varme, hvorved de forskellige »Lever« blev udbragt. Nath og Julius takkede.

Til Hornungs Akkompagnement blev vor prægtige Festsang, hvorved Kammerat Marston har sat sig et varigt og uforglemmeligt Minde i Lavet, afsunget med vanlig Rytmefasthed, og samlede gik Skydebrødrene tilbage til de sørgelige Rester af Sommerfuglen, der maatte staa (eller hænge) for ca. 700 Skud, vistnok den værste Medfart, der nogensinde er bleven et Exemplar af Sommerfugleslægten til Del.

Pladen faldt 5 Kvarter efter for Grosserer Hindsholms Skud, medens Kammeraterne hyldede den dygtige Skytte. Aarets Skyttekonge blev vor skattede Kammerat Gustav Olsen.

Præmielisten ser saaledes ud: (* betyder ved eget Skud):

	Gevinst:	Christentøj.
Hovedet	S. P. Petersen *	Zinglersen
Halen	Mikkelsen	Høffding
Højre Forvinge	Viggo Jensen	Pilkær
Venstre Bagv.	Bauer *	Hj. Nielsen
Højre do.	Jens Andersen	Hj. Nielsen
Venstre Forv.	Lauritzen *	Bauer
Brystpladen	Gustav Olsen	Hindsholm

Formanden uddelte Præmierne, og med livlig Tilslutning fra Kammeraterne talte han først varmt for Fuglekongen, Lavets Revisor, Gustav Olsen, der blev smykket med det af Hornung skænkede overordentlig smukke Sommerfuglebaand, og derefter for de øvrige heldige Præmietagere.

Kammerat Elwarth syntes, at Bestyrelsen fortjente en Tak, fordi den igen havde fundet en ny Variation til Kammeraternes Underholdning, og motiverede herudfra et Leve for den med stormende Tilslutning fra alle Gutterne.

Det er en Fornøjelse at se det gode Kammeratskab gøre sig gældende ved saadan en Lejlighed. Her var ingen Smaalighed til Stede. Enhver Præmietager fik sammen med Formandens Haandtryk en jublende Hyldest af Kammeraterne. Og ude i Haven fortsattes det behagelige Samvær endnu længe.

Næste Sammenkomst finder Sted Tirsdagen den 4. Juli Kl. 7, og efter Skydningen vil vor Kammerat, Desinfector Niels Jensen fortælle sine Erindringer fra Tjenesten og sit Togt med »Helgoland« 1888. Det bliver sikkert fornøjeligt.

HIRTSHALS-KREDSSEN.

Søndag den 11. Juni skulde Kredsen have en Udflugt med Damer og Børn til Tornby Klit, spadserende fra Minebøssen her og til Badehotellet i Tornby, hvor Kaffebordet skulde staa dækket, derefter til Stranden og bese de lokale Forhold. Kl. 6 skulde pibes til Skaffe overalt, de medbragte Madkurves Indhold skulde spises i det grønne, og efter Maden skulde der være en Svingom i Badehotellet.

Dagen oprandt med graa Himmel, der ikke varslede godt, endskønt vi var enige om, det ikke blev til Regn, begyndte Draaberne at falde ved 11-Tiden og tog til et støttig Styrtbad hele Dagen, saa Turen syntes at aflyse sig selv. Formanden tog da til Badehotellet og fik den glædelige Meddelelse, at Tornbyerne med Damer og Børn arriverede pr. Vogne, trodsende Regnen, og vor gamle Veteran, Chr. May, mødte ogsaa. Vor elskværdige Værtinde, Frk. Sørensen, fik nu travlt; i Løbet af ganske kort Tid fik hun Kaffebordet dækket. Der pebes til Kaffe; et lille Bordflag blev hejst ved Fløjstens Triller. Formanden bød Velkommen. Det glædede ham at se den Interesse, som Tornbyerne lagde for Dagen, hver Gang Marineforeningen kaldte til Flaget; kedeligt at Hirtshalserne ikke kunde komme, men det var ikke til at forlange, at de skulde spadserere med Damer og Børn i det Vejrr. Formanden udbragte et Leve for Kammeraterne. Formanden talte endvidere for Hans Majestæt. Kammerat J. Melsen talte for det gode Sammenhold, Niels Horne Hejlesen for Danmark. Imellem blev Sangbogen flittig brugt, og ved 3 Glas pebes til Dans, der varede til 8 Glas. Saa pebes »Klar ved Flaget.« »Hal ned Flaget.« Flaget halede ned med fuld Honnør og Afsyngelsen af Kong Christian.

Derefter pebes til Skafning, der dækkedes i Salen, da Regnen endnu stadig silede ned. Men Marinehumøret lod sig ikke kue, og alle bidrog til Festens glade Forløb.

Ved Førstevagtens 3. Glas pebes til Dans igen, og nu ankom den ene Bil efter den anden fra Hirtshals med Kammeraterne og deres Damer, som nok vilde deltage i Slutningen af Festen, da Regnen omsider var hørt op. Men paa Hundevagten kørte alle glade og fornøjede hjem hver til sit, et kært Minde rigere.

AALBORG-KREDSSEN.

Ved H. M. Kongens Ankomst til Aalborg den 14. Juni paraderede Marineforeningen sammen med de øvrige Soldaterforeninger paa Pladsen foran Toldboden. Paa Slaget ni lagde »Dannebrog« til Bolværket, hilst med rungende Hurraraab af den forsamlede Mængde. Efter at Kongen, der var i Admiralsuniform, havde hilst paa de tilstedeværende Honoratiore, kom Turen til de forskellige Foreninger. Venligt hilsende og smilende gik Majestæten ned langs Fronten og underholdt sig hist og her paa sin elskværdige Maade med flere af de gamle Soldater i Marineforeningen, særlig tre Veteraner, blandt hvilke den lille Snedker Frandsen, med hvem Kongen livligt passerede. Hilst af den forsamlede Mængde kørte Majestæten lidt senere bort for i Dagens Løb at bese forskellige af Byens Institutioner.

Da H. M. Dronningen ved Syvtiden ankom fra Skagen, var Banegaardspladsen et myldrende Hav af Mennesker. Foran Portalen paraderede Soldaterforeningerne, Marineforeningen med Flaget paa højre Fløj og Formanden, Fabrikant Stuhr foran Fronten. Da Kongen kom kørende, steg han straks ud og gik venligt hilsende ned langs Fronten, idet han takkede, fordi vi igen var mødt. Lidt efter ankom Toget med Dronningen, og under rungende Hurraraab kørte Majestæterne ned om Bord, medens den store Plads langsomt tømtes og Foreningerne i sluttet Trop marcherede bort for at aflevere Flag og Faner.

I Lighed med forrige Aar afholdt Kredsen Valdemarsdagen den 15. Juni sin Sommersammenkomst om Bord i det store, smukke Fuldskip »Viben« af København, pt. beliggende ved Kajen i Nørre Sundby. Trods det noget kølige Vejr, myldrede Gutterne og deres Damer dog ufortrødent om Bord ad den høje Falderebstrappe, hvor Næstkommanderende og Skibssergenten, assisteret af fire smaa marineklædte Falderrebsgaster tog imod, og da Festen tog sin Begyndelse, var der mindst 400 Mennesker om Bord. Det mægtige Skib var blevet pyntet op med en Omgang frisk Maling, og den elskværdige Kaptajn Rasmussen var hele Aftenen paa Færde for at gøre det saa hyggeligt som muligt for de mange Gæster. Hotel »Royal« havde overtaget Restaurationen; i Kabysen herskede der en næsten tropisk Varme, thi Kaffe og Terusere dominerede senere paa Aftenen ved de mange Borde rundt om paa Dækket. Det kølige Vejr gjorde maaske nok et lille Skaar i Glæden, men ved Hjælp af et Par Raasejl, udspændt mellem Fokkevant og Krydsvant, lykkedes det dog at skaffe nogenlunde Læ paa Dækket. Blandt Gæsterne bemærkedes bl. a. Kaptajn Quade fra Inspektionsskibet »Absalon«, tillige med flere af samme Skibs Besætning.

Ved »otte Glas« bød Formanden, Fabrikant Stuhr, oppe fra Kommandobroen den store Forsamling velkommen og takkede saavel Rederiet, der velvilligst havde stillet Skibet til Disposition, som alle, der ved deres frivillige Assistance havde medvirket til, at Festen kunde faa det rette Forløb. Saa sang man Flagsangen, og Formanden mindede i smukke Ord om Dagens Betydning og manede til Sammenhold under vort skønne, gamle Flag. Lidt senere sang man en i Dagens Anledning af Kredsen Diger, Brofoged Hjorth, forfattet Sang, af hvilken vi citerer de første djærve Vers:

*En Sømand maa føle sit Hjerte forstemt
og stampe af Harme i Dækket,
naar »Viben« han entrer, som her ligger gemt
med Vingerne ynkelig stækket.
Hun burde jo frem af sit fattige Skjul
for Bølgen at pløje, den herlige Fugl!*

*En Gang dog igen spredes Vingerne ud,
og over de brusende Vande
staar »Viben« da frem i sit snehvide Skrud
med Kurs imod fremmede Lande.
Naar lystigt det synger i Takkel og Tov,
staar Søen i Skum om den jernklædte Bov.*

Politibetjent Høfler priste derefter i smukke Ord den danske Sømand, for hvem han ønskede, at der inden længe maatte komme bedre Tider, saaledes at det store, smukke Skib, der her laa ubenyttet hen, snart igen kunde komme ud for at vise Flaget paa de fjerne Have. Garver Klitgaard bød Forsamlingen velkommen til Nørre Sundby og talte derefter smukt for Foreningen og dens populære Formand, hvem Kongen jo nys til alle Gutternes Glæde saa smukt har hædret.

Saa skingrede Baadsmanspiberne: »Klar ved Flag og Gøs«, og langsomt gled Flagene ned, medens alle blottede Hovederne, og Musikken intonerede de kendte Melodier.

Efter at den alvorlige Del af Festen saaledes var forbi, tog Dansen sin Begyndelse; placeret paa Storlugen, iført Stortrøjer og Halstørklæder til Værn mod Kulden, lod det flinke Orkester under Lods Holmgaards Direktion den ene Melodi smelde efter den anden, og at der var baade Liv og Fart i Dansen siger sig selv, da dette næsten var den eneste Maade at holde Varmen paa. Da senere det elektriske Lys tændtes over hele Skibet, afgav det myldrende Dæk paany et slaende Vidnesbyrd om den Tilslutning, Aalborg-Kredsen morsomme Sammenkomster altid finder, og selv om Dækket just ikke var bonet, forstod Gutterne dog at klare alle Skær og svang Damerne med Liv og Lyst. Ved »Seks Glas« afbrændtes der under almindelig Jubel et smukt Fyrværkeri fra Halvdækket.

Først langt ud paa Hundevagten sluttede Ballet, og medens det store Skib langsomt tømtes, rødmede Himlen allerede i Øst, og den opgaaende Sol mindede de sidste Efternølere om, at Livet ikke er lutter Fest, men at en ny Dag kaldte med Arbejde og Pligter.

Ingeniør Poul G. Holm anker — og med Rette — i et Brev over, at der i flere af Referaterne af Kredsenes festlige Sammenkomster, ved hvilke Foreningens smukke Flagceremoni benyttes, til Stadighed anvendes Udtrykket: »Flaget blev strøget«, naar Festligheden afsluttedes.

Redaktionen har utalte Gange i Manuskripterne rettet dette Udtryk — ellers vilde man have fundet det langt flere Gange i vore Spalter, og vi bestræber os stedse for at anvende det korrekte: »Flaget haledes ned.« Vi beklager, at det mindre korrekte Udtryk nogle Gange er undgaaet vor Opmærksomhed, og benytter samtidig Lejligheden til at anmode Kammeraterne om at lette os i Arbejdet ved fremtidig at skrive: *Flaget haledes ned.*

Ingeniør Holm fremsætter samtidig en Tanke om et Kendingstegn for Marineforeningens Medlemmer Landet over, der efter vor Mening har betydelig større Sandsynlighed for at kunne føres til Virkelighed end den saa ofte før fremsatte og forkastede Tanke om at lade udføre en Miniaturgenngivelse af vort smukke Emblem til samme Brug, — som Slipsnaal eller lignende.

Ingeniør Holm foreslaar, at man ved et lille, smukt udført Guld- eller Sølv-Anker, af Størrelse som Ankeret i Marinens smaa Knapper, og monteret som Naal eller paa anden Maade, skaber et Kendingstegn for Foreningens Medlemmer, hvis Betydning Mand og Mand imellem ikke bør underkendes, — ikke mindst for dem af vore Medlemmer, der paa Rejser i Landet kommer viden om, og for hvem det lille Anker paa et ukendt Medlems Bryst vil være en kærkommen Oplysning og lette Introduktionen til ham og Kredsen. Tanken vil blive optaget til Overvejelse.

I det Redaktionen tilstillede Referat af Grenaa-Kredsen Sammenkomst med Julefest for Medlemmernes Børn 29. December 1921, optaget i Januarnumret, meddeltes, at Marineforeningens Skyttelav havde tilstillet Kredsen forskellige Gaver til Glæde for Børnene ved nævnte Lejlighed.

Vi er anmodet om at oplyse, at det var Straffebakken og dennes Formand, fra hvem Gaverne stammede.

FLAADENS IDRÆTSSTÆVNE 1922

Paa Marinens Stadion, der ligger saa smukt paa vort gamle idylliske Orlogsværft, afholdtes i Dagene 5. 6. og 7. Maj Flaadens aarlige Idrætsstævne, der forløb i alle Henseender udmærket. Dog var det paafaldende, at saa faa værnepligtige deltog i Konkurrencerne; men ved Samtale med de Sagkyndige blev det indlysende, at Stævnet, naar det skal afholdes paa et Tidspunkt, hvor kun faa Skibe er udrustet, nødvendigvis maa falde ret umiddelbart efter de store Indkaldelser, hvad naturligvis resulterer i, at kun et ringe Antal værnepligtige kan naa at faa Kendskab til Øvelsernes Karakter og tilstrækkelig Træning til at konkurrere med Ud-sigt til Held.

Der var anmeldt Deltagelse fra: Marineofficerernes Idrætsforening, Marineunderofficerernes Idrætsforening, Kadetskolen, Konstabelskolen, Undervandsbaadsstationen, Flyvebaadsstationen og Søværnets Kaserne.

I Opvisninger og Konkurrencer deltog: I Gymnastik ca. 80 Deltagere, i Fodbold (3 Hold a 11) 33 Deltagere, i Tovtrækning (4 Hold a 8) 32 Deltagere, i Forhindringsløb (3 Hold a 4) 12 Deltagere, i Stafetløb (4 Hold a 4) 16 Deltagere, i Hèberts Tikamp (3 Hold a 5) 15 Deltagere, i Pistolskydning (2 Hold a 5) 10 Deltagere, i Enkeltmandskonkurrencer 101 Deltagere.

Der uddeltes ialt 44 Præmier, som vandtes af:

Marineofficerernes Idrætsforening: 3 Stkr. 1. Præmier, 4 Stk. 2. Præmier, 1 Vandrepræmie — ialt 8 Præmier.

Marineunderofficerernes Idrætsforening: 8 Stkr. 1. Præmier, 4 Stkr. 2. Præmier, 1 3. Præmie, 2 Stkr. Vandrepræmier — ialt 15 Præmier.

»I. K. 1921« (for Marinens faste Menige): 5 Stkr. 1. Præmier, 2 Stkr. 2. Præmier — ialt 7 Præmier.

Kadetskolen: 3 Stkr. 1. Præmier, 3 Stkr. 2. Præmier — ialt 6 Præmier.

Konstabelskolen: 1 Stk. 1. Præmie, 3 Stkr. 2. Præmier, 1 Vandrepræmie — ialt 5 Præmier.

Undervandsbaadsstationen: 2 Stkr. 1. Præmier, 1 Holdpræmie — ialt 3 Præmier.

Foruden Præmier, der var udsatte af Marineministeriet, de maritime Befalingsmandsforeninger eller Idrætsforeningerne, var ogsaa 3 fra Marineforeningen, nemlig Holdpræmien i Tovtrækning og i Forhindreingsløb og 1. Præmien i 5 km Løb samt fra Marineforeningens Skyttelav 1. Præmien i Pistolskydning.

Premierløjtnant *Kofoed-Hansen* glimrede med Stævnets eleganteste Præstation, idet han vandt 1ste Præmien i baade Fleuret-, Kaarde- og Sabelfægtning.

Ogsaa de 3 Præmietagere i Hèberts Tikamp viste udpræ-

get Energi og naaede da ogsaa alle over det højeste Pointtal, der opnaaedes i Fjor.

Overkonstabel *J. K. Olsen* vakte Beundring ved efter at være kommen til Skade under Forhindreingsløbet at fuldføre det med brækket Lægben.

Enkelte af Konstabelskolens iøvrigt udmærket fysisk udrustede Elever havde — formodentlig uden at være opmærksom paa Stævnets sammentrængte Program — anmeldt sig i saa mange Konkurrencer, at de kun i enkelte Grene formaaede at komme paa Højde med deres bedste Træningsresultater.

I Pistolskydning vandt Underofficererne en overlegen Sejr.

Stævnets højtidelige Præmieuddeling afsluttedes med Taler af Præsidenten, Kommandør *Scheel*, der takkede saavel Pressen som de ledende Befalingsmænd og Deltagerne og af Værftschefen, Admiral *Konow*, der opfordrede til Fortsættelse af Træningen under Devisen: En sund Sjæl i et sundt Legeme.

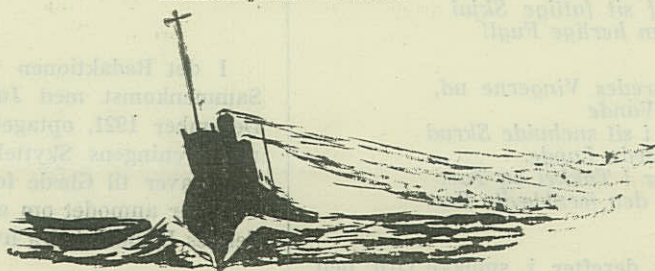
MED TORPEDOBAAD NR. 3

DA SIKRINGSSTYRKEN VAR FORMERET

Af

Kaj Jungersen,

Premierløjtnant i Flaaden.

I.

Dette er en Beretning om en Torpedobaad, der hed Nr. 3. — Den blev til i Tidernes Morgen, saa den godt kunde kaldes gammel, men da Skibe og Baade som bekendt er Hunkøn, kunde den ikke lide at høre Tale om sin Alder, hvorimod den holdt af at blive malet og pudset og pyntet og kælet for — og saa er der endda kloge Hoveder, der spørger sig selv, hvorfor Sømanden kalder sit Skib for „hun“.

Allerede for mange, mange Aar siden var T 3 formedelst sin høje Alder blevet trukket op i et støvet og lunt Blikskur paa Orlogsværftet, for at nyde en velfortjent Hvile, førend den fandtes tjenlig til at vandre ud i Verden igen som Knappe-naale, eller hvad man ellers kan bruge ophuggede Torpedobaade til.

Men saa skete det, at Verden gik af Lave hin Augustmorgen i Aaret 1914. Med Larm og megen Støj blev Skurets Porte slaaet op, saa det straalende Solskin strømmede ind og fyldte Rummet med et rødgyldent Skær — lange tjærede Gier og Trosser kravlede rundt og mindede om gamle Dage, Spillene knirkede og Støvet dryssede ned fra Tagets graanende Spær — og saa blev T. 3 kørt ud paa den grønne Kanals irgrønne Vand, der sprøjtede overgivent op mod den blaa Sommerhimmel, da Baaden satte sin alderstegne Bagdel ned i det med et ungdommeligt Plask.

Hvilket feberagtigt Liv var der ikke over Værftet den Dag — og den Nat, da Verden løb „amok“ — og da Augustsolen næste Morgen stod op over Skaane, laa Danmarks Flaade klar til at tage en Tørn for det gamle Land.

Og T. 3 var med.

Den saa nu ikke særlig imponerende ud, som den laa dernede i Søminegraven, klar til at stikke til Søs — den lignede en sort og snavset Svane — unge Damer plejer ved Synet af saadan en lang og slank og sort Baad at henaande et: „Gud, hvor er den dog rædsom snavset“, — men jeg var nu stolt den Dag, jeg som ung Løjtnant stod oppe i den Stærkasse, der var Kommandobro, stolt over de to skæve Skorstene, de to Tændstikker, der gjorde Tjeneste som Master og over de femtenhundrede Hestekræfter, der, naar de allesammen blev spændt for, kunde faa T. 3 til at danse af Sted med omtrent tyve Mils Fart — til daglig luntede vi af med ti, for hun var jo dog en ældre Dame.

Tyve Mand og en Hund udgjorde Besætningen. Hunden hed „Tommy“ og det var en mærkelig Hund — af den Slags, De ved, der kun findes i Torpedobaade. Han var lille og ruhaaret, graamelere med brune Pletter, en busket, krøllet Hale og latterlig korte Ben, saa korte, at der hørte Øvelse til at afgøre, om Bæstet stod op eller laa ned, men han var klog, og det er dog det vigtigste hos Hunde — og hos Mennesker forresten ogsaa, synes jeg da.

Blandt de utallige nulevende og uddøde Hundracer, der var blevet forenet til det vidunderlige Produkt, som hed „Tommy“, maa der ogsaa have været en Sankt Bernhardshund, hvad følgende sandfærdige Historie beviser:

T. 3 laa engang en Vinter, da Søen var blokket op af store hvidblaa Ismasser, og ventede paa aabent Vand i en mindre Havn ude paa en lille Halvø, som var skilt fra Civilisationen den Vinter ved Sne-

masser, der i Fylde overgaar enhver Beskrivelse, og den eneste Vej var fuld af Snedriver, umaadelige Snedriver, som Kokken en Dag forcerede for at gaa til Staden — Proviant maatte vi have, paa det, at vi ikke skulde omkomme af Hunger — Tiden gik, men Kokken kom ikke, og vi blev mere og mere ængstelige derude i Sneørkenen. —

Langt hen paa Eftermiddagen, da Solen var ved at gaa ned bag et mindre Isfjeld, kom en Vogn agende med „Tommy“ og en fremmed Mand paa Bukken og Kokken med Flæsket agter. Næh! hvor var han fuld, uhyre meget fuld, og vi stimlede sammen i Flok for at anskue Fænomenet, og Kusken tørrede Sneen af Ansigtet og sang paa sit blide, yndefulde Øbomodersmaal:

„Tja! Var det ikke for ham der“ — og saa pegede han op paa Bukken, hvor „Tommy“ sad og saa storsnudet ud — „saa havde han der, Marine-soldaten vaaren dø', fordi han havde lagt sig til at sove i en Snedrive — da jeg saa kom forbi med Vognen her, stod Hunden og gøede, og saa fandt jeg ham jo — men han er jo lidt træt i et endnu.“

Hall, mit tyveaarige Faktotum, der var saa ung, saa usigelig ung, og jeg boede i et Skab, der hed Messen, hvor vi blev skaldede før Tiden, fordi Dæk og Dørk var saa ubehagelig nær ved hinanden — mange smaa muntre Historier har vor alderstegne, altid osende Lampe dernede hørt, mens vi svævede oppe i Romantikkens luftige Regioner, langt, langt borte i „fairy land“ — engang imellem har samme Lampe vel hørt en velment Ed, naar Vagtmandens tunge Træskostøvlers Dunk mod Dækkets tynde Blikplader og hans søvnige Stemme „Damp-er for Indgaaende“ lidt ublidt bragte os ned til den haarde Virkelighed igen.

Og Dagene gik, gled sammen til Maaneder der blev Aar — Millioner af Omdrejninger gik Skruen rundt, medens Historien blev skrevet med Strømme og Strømme af Blod.

II.

Hvad vi lavede de mange lange Dage og Nætter?

Vi laa paa Patrouille den meste Tid, skal jeg betro Dem, en Ensformighedens Tid med enkelte Begivenheder, der lyste op med et Glimt af det uforglemmelige.

Se, saadan en Patrouilletur begyndte som Regel med, at det blev daarligt Vej, Brandstorm, Taage — og saa drog vi ud paa det vilde Hav — til Dagens smaa Begivenheder, til vrede Skippere, til Dinglen og Driven — til Timer saa lange som ukendte Tidsbegreber.

Saadan en Vinterdag med Frost kan være lidt kølig paa en Torpedobaadsbro.

Ak! De gode, gamle Dage, hvor Flaaderne gik i Hi, naar det begyndte at blive køligt, og Træerne tabte Bladene og stod og strakte de sorte Grene op mod den sorte Himmel, og først kom ud igen, naar Sommeren red over Landet, og der var rart og hyggeligt derude paa det blaanende Hav.

Men nu, hvor forandret! Nu skulde man støje rundt, lige til man maatte save sig igennem Isfjelde af fantastisk Størrelse — frem og tilbage paa Patrouillefeltet, mens Havnefyrenes røde og grønne Øjne gemytligt blinkede: „Kom her ind i min skærmende Favn — her er Hygge og Varme.“

Frem og tilbage paa Patrouillefeltet — besjælet af en brændende Lyst til at fare lige saa langt ind i Havnen, man kunde komme, og binde Prammen fast med Tretømmetrokker — og i Stedet for kom Skyerne, store, sorte Skyer væltende op fra det Hul,

der er bag Horisonten — himmelhøjt trak de op — og det begyndte at synge i Riggens tynde Wiregods, saadan ganske sagte. Søerne væltede af Sted, lidt dovne, graa og ugidelige, med en Kende hvidt Skum paa Kammen og det begyndte at sne — store, hvide Flager, der dryssede ned i hele Skibet saa stille og blidt — og saa kendte vi Rummelen.

Hall, der som alle unge Mennesker, følte det som sin uafviselige Pligt at konstatere Selvfølgeligheder med Overbevisningens Varme, ytrede altid om Aftenen, naar det trak op til en pæn lille Sne-storm: „Det bli'er en Nat uden Overdyne“, og saa med et Blik, hvori aarelang Erfaring laa og lurede, op paa Skyerne, der efterhaanden fik Fart paa, som om de havde travlt.

En Nat uden Overdyne — med en halv Snes Graders Frost kravlende ind ad Ærmerne og ned langs Ryggen, saa Fingrene blev valne og hvide — med Sne, der er som Naale, der bliver pustet ind i Øjne og Kinder, med Sprøjte- og Styrtseer, der fryser til Is op og ned ad det Opstaaende og laver Dækket om til en Glidebane, som et anstændigt Menneske ikke uden stor Snedighed kan bevæge sig paa — saadan en Nat kan være uhyggelig kold og lang — det svider i Øjnene, naar Himlen endelig begynder at rødme blufærdigt, fordi Solen staar op i al sin nøgne Pragt og Herlighed.

Jeg husker en Nat, hvor Himmel og Hav stod i et. Det ubehagelige begyndte lidt før Midnat med, at Standeren blinkede ærværdigt med Projektøren — lange og korte Blink, som vi lige kunde se over den høje Kyst, hvorunder vi havde søgt Læ og Ro, og da vi havde snakket sammen nogen Tid, fandt vi ud af, at det fine Skib ønskede, at T. 3 skulde fare ud i Mørket for at give en Besked til et Fyrskib, der dansede rundt oppe nordpaa.

Hall rystede paa Hovedet og konstaterede sit sædvanlige Udenoverdynevejr, medens vi hev Ankeret hjem og rendte af Sted — og det blæste — og Søerne spadserede frem i Række og Geled, uden at tage ringeste Hensyn til den lille, energiske Torpedobaad, der trillede og dunkede, saa at selv „Tommy“ mistede det lune Gadedrengeblik, der ellers gjorde den saa tiltalende. Nu var der kun en lille, elendig „Kom sammen af Alverdens Hunderacer“ tilbage, der tungsindigt stirrede ud over det vrede Element.

Endelig saa vi lige over Horisonten Skæret fra Fyret blusse svagt op og slukkes, blusse og slukkes — det blev tydeligere og tydeligere — saa kom der en Sne- og Regnbyge, der skjulte den øvrige Verden for os en Tid — og saa var vi ved Fyrskibet, der sprang som et Gedevid en Solskinsdag paa en grøn og saftig Eng — det er først senere, jeg har fundet paa denne talende Sammenligning, den Nat var der ingen Grund til at drømme om grønne og saftige Enge — snart svævede Fyrskibets Agterlanterne himmelhøjt over T. 3, der laa og rødede i en forholdsvis rolig Bølgedal — saa byttede vi Rolle, op og ned, op og ned — det var spændende: Ramler vi sammen, eller ramler vi ikke sammen? Vi klarede den fint heldigvis, ellers var der vist gaaet et Par Splinter af gamle T. 3, maaske flere end den kunde have taalt.

Og saa dinglede vi hjemad igen mod den rare, lune Ankerplads, der laa halvtreds Kvartmil borte — det er forfærdelig langt, naar det blæser og hylter — men hjemad gik det gennem brusende Bølgetoppe, der brød paa en nærgaaende Maade, over svimlende Bølgedale — Time efter Time, hvor det salte Sprøjt lidt efter lidt fortættede sig til en kold Strøm, der udspekuleret langsomt drev ned ad Rygraden, saa Træskostøvlerne efterhaanden løb fulde,

saa det svuppede, hver Gang man forsøgte at stampe sig lidt Varme til, hvor Læberne blev saa salte, saa salte som en daarlig udvandet Spegesild, hvor man blev træt i Mellemgulvet af at lave lange og korte Ben, og hvor den eneste sande Sang i hele Verden var: „Den Sømænd han maa lide . . .“ Endelig anede man langt borte en Stribe Land, sortere end selve Natten — Søen smuldnede lidt efter lidt, og Gosserne stak Hovedet ud og begyndte at kvindre som Graaspurvne efter en Tordenskylle, og „Tommy“ blev „Tommy“ igen, da Ankeret plumpede ned i det sorteste af alt sort, nemlig Havet en Vinternat.

III.

Ved De, hvor mange Miner der blev ødelagt langs Danmarks Kyster af Marinen? Tallet noteres i femcifret Tal — disse tilsyneladende troskyldige Staal-djævle, der ser saa inderlig fredsommeligt runde ud, naar de ligger og ligner en Kampesten paa en skovkranset eller sandet Strandbred eller blidt lader sig føre af Sted over Havet af en tjenstvillig Strøm — men kommer man dem for nær!!

Det er nu ikke sikkert, at saadan en sort, rund Tingest er en Mine — det kan ogsaa være et forhenværende Juletræ eller et Hølæs, der er gaaet den gale Vej — det har jeg selv været ude for et Par Gange eller fler. Hvor mange Gange er T. 3 ikke blevet kaldt ud, fordi en eller anden havde faaet Miner paa Hjernen!

„Drivende Mine! Drivende Mine!“ fra Øst og Vest, fra Nord og Syd — og saa var det bare saa mange andre Ting. Men tit fandt man jo Dyret ligge og svømme muntert omkring.

Saadan husker jeg en Dag, da det var Efteraar og blæste — det blæser altid en klosrebet Mærsejlskuling, naar Sømænd fortæller Historier — Det hylede og peb, og det drev med Byger, der kulsorte taarnede sig op ovre bag Landet mod Vest, for saa at komme spadserende ud over Havet, piskende Søerne til kridhvidt Skum, der føg som Byger henover Bølgetoppene.

T. 3 laa og dinglede Lønningerne i Vandet, saa det svuppede hver Gang Fenderlisterne ramlede ned. „Tommy“ sad henne i Taarnet og saa melankolsk ud, og Hall og jeg stod og stivede den af mellem et Par Davider, og T. 3 dinglede stadigvæk — op og ned, op og ned med en anerkendelsesværdig omvendt noget monoton Energi. Vi ventede paa Afløseren. De kender denne underlige Tid, der benævnes Ventetiden, hvor Minutterne er saa lange, saa lange, hvor Uhret ligesom gaar den gale Vej — men tilsidst kom han jo, Afløseren, ham, man hader og kunde ønske Snestorm og Jordskælv og lignende Ubehageligheder, indtil man ser Røgen fra hans Skorstene drive til Vejrs, og som man holder for sin eneste sande Ven, naar man kan vende Snuden hjemad, som T. 3 nu gjorde, hjemover i en Sky af sviende salt Sprøjt.

Men netop som vi belavede os paa en elegant Slutspurt forbi Standeren, der laa bred og mægtig og red for to Ankre, fløj en Bunke Flag op under Salingshornet der ombord — de blafrede overgivent i Vinden og beordrede T. 3 til at løbe paa Prajehold.

Vi drejede til og demonstrerede for Standeren undrende Besætning, hvor pæn og tækkelig en Torpedobaad i Grunden ser ud i Bunden, mens en vred og dyb Stemme brølte noget ud gennem en Raaber om, at vi skulde gaa derhen og derhen og gøre dit og dat — en forfærdelig lang Historie. „Har De forstaaet det?“

„Ikke et Ord,“ hviskede jeg til Hall. „Fik du fat i noget af Novellen?“

„Ja, det var noget om en Mine, som et elskende Par havde set oppe langs Kysten et Sted, og som forstyrrede Idyllen.“

Op saa drev T. 3 af gennem Bygerne for at lede efter Bæstet. Den satte den skarpe Stævn ned i de hvidkammede, blaagrønne Søer, løftede den himmelhøjt op mod de drivende Skyer, saa at hele det vilde Hav fossede hen langs Dækket, og dansede saa overgivent slingrende af Sted.

En enlig Maage svævede oppe i Luften, jog saa paa vidt udspilede Vinger pilsnart ned i Dybet, for et Øjeblik efter at staa stille oppe i den hvirvlende Storm.

„Det er Havvejr i Dag,“ mente Hall i et Pusterum mellem to Søer. „Det løber i en lang, kold Strøm ned ad Ryggen paa mig.“

Og Manden havde Ret!

For at forlyste os lidt, fortalte vi hinanden smaa Historier om, at dette nærmest kom ind under Begrebet „Sortedamsø“ mod noget vi tidligere havde været ude for i Retning af Storm og Sø og salte Strømme ned ad Ryggen.

— Og vi stampe stadig videre — frem og tilbage og et lille Slag til Siden. Kender De Færingerdans: to Trin frem og eet til Siden.

Klokken var efterhaanden blevet mange, og Haabet om at finde Minen svandt lidt efter lidt ind til næsten ingenting, saa vi maatte hidse hinanden op med: „Et Par Gange frem og tilbage og saa melder vi, at Eftersøgningen er opgivet paa Grund af Mørke.“ „Der ligger han henne,“ sagde Peter Langfart, der stod til Rors, og saa pegede han ud om Bagbord, hvor en sort Genstand netop var ved at forsvinde bag en Bølgetop.

Et Øjeblik efter summede „Gnisten“ et Telegram ud mellem de vrede Skyer, og det fo'r ud gennem Æteren og meldte, at Minen var funden der og der — og saa gik vi i Gang med at skyde paa Bæstet. Det var overordentlig spændende til at begynde med, men vi ramte bare ikke — snart pegede Kanonen lige rakt op mod en Stjerne, der ikke var tændt endnu, og snart sigtede den energisk og maalbevidst ned i det vilde Hav. Til andre Tider forsvandt Minen sporløst og drilagtigt, og dukkede op ganske langsomt paa en helt anden Bølgetop, hvor den laa og smilte til os.

Saa opgav vi at skyde den ihjel og udpønsede en snedig Maade til at bemægtige os Minen som en Trofæ. Hall og Morten „Damprat“ og „Admiralen“, tre raske Svende, gik i Jollen og roede dristigt et Par Gange rundt om Minen for at forvirre den, hvorpaa de angreb den fra luv Side for at anbringe en Slæbertrosse omkring den — der var en nem, lille Vig et Par Kvartmil borte, hvor der var en Læ og smaa, pæne Dukkebølger, saa at vi med Lethed kunde desarmere Fyren.

Det saa lidt ubehageligt ud fra T. 3, for somme-tider var Mine og Jolle temmelig nær ved hinanden, og det forekom mig, at der var gaaet Aar, inden Hall vinkede, at nu var den fin, og saa havde det hele vist været et lille Kvarter. Vi halsede af Sted med Dyret, da vi havde faaet Jollen vel indenbords, og i den lille pæne, stille Vig tog vi Pippet fra ham, de grimme Stødhorn skruedes af, og den blev uskadeliggjort til Fryd og Gammen for hele Besætningen, som efterhaanden havde fattet et bittert Nag til Minen, der lumskeligt havde berøvet dem en Friaften — hvor der ovenikøbet var Bal i Kroen — men det vor nu ogsaa haardt. Kun „Tommy“ var ligeglad — men han var jo ogsaa blot en Hund af ubestemtlig Herkomst.

(Fortsættes).

ERINDRINGER FRA LIVET OM BORD

FRA MATROSLUKAFET — GL. JAMAICA ROM

Scenen er Ruffet ombord i en Bark, Skottet er oprindelig hvidmalet, men nu dekoreret med snavsede Fingre, Tjæreklatter og alskens ubestemmelige Pletter; langs Siderne Køjer i to Lag, nogle minder i Lugt og Udseende om stærkt benyttede Sejlkøjer, andre er velholdte, med brogede Gardiner om, med Fotografier og smaa Hylder indvendig. I nogle af Køjerne ligger Ejermanden, efter sit Temperament enten med Strømpesokker eller Søstøvlør paa.

Paa Kistebænken sidder Jungmanden og stopper Strømper, Tømmermanden har anbragt sig i et Hjørne og følger ham vagtsomt med Øjnene, af og til vejleder han ham lidt i Arbejdet.

Samtalen er ved at dø hen. Da siger Lars Fynbo pludselig: »Næ, siden vi nu taler om Rom, saa husker jeg engang, jeg sejlede med en norsk Bark, »Fulda« fra Drammen, vi havde Salpeteraffald fra Hamborg til Savannah; fire Maaneder i Søen, den var trivial; Skipperen var ikke meget morsom, han hejsede Dueflaget om Søndagen; Kokken var et Svin og Maden derefter.

Naa, omsider kom vi saa langt, at vi fik Lods ombord, og vi blev saamænd saa glade, at vi vaskede os alle sammen, undtagen Kokken, han troede ikke, det kunde nytte noget, og jeg tror heller ikke, han havde faaet Grundfarven frem i de første Par Pøse Vand, og Vand var jo ikke en Vare, vi havde Overflod af efter saadan en Tid i Søen.

Kort efter, at Ankeret var gaet i Bund og Skipperen i Land, kom der saadan en fin Herre ombord; han var meget elegant klædt paa, Laksko, tærnet Vest, højrødt Slips og Straahat. Han gik lidt og tullede rundt og saa paa Sagerne, men det lod ikke til, at Styrmanden vilde have noget med ham at gøre, saa da vi ved Middagstid skulde skaffe, drev han forover og ind i Ruffet med os.

Her begyndte han at tale om Rejsen, Kosten og Sølivets Besværligheder i Almindelighed. Jeg havde jo straks forstaaet paa ham, hvor han vilde hen med sin Snak, men lod som ingenting, og tilsidst spurgte han da, om der var nogen, der skulde mønstre af her i Savannah; men nej, det var der ingen af os, der havde tænkt paa! Ja, der var nok heller ikke særlig godt med Hyre for Tiden, men vi var jo store, stærke Folk, og der var rigeligt med Arbejde i Land, blandt andet var de ved at bygge en Jernbane inde i Landet gennem nogle Sumpe; glimrende Fortjeneste, god Kost, sundt Klima o. s. v. Nu kom Styrmanden og »tørnede til«, men Fyren fik dog givet os sin Adresse og sagde, det vilde glæde ham meget at se os hjemme hos sig en Aften, vi var jo Landsmænd, og han havde saadan en umanerlig god Jamaica Rom derhjemme.

Det var Rommen, der slog Hovedet paa Sømmet; den Vare havde vi ikke smagt de sidste fire Maaneder, saa vi lovede at komme næste Aften ved 8-Tiden.

Efter at have faaet dette Løfte, prajede Fyren en Færgesbaad og lod sig sætte i Land. Tømmermanden var Fyr og Flamme over sit nye Bekendtskab. Saa honnet en Mand var det sjældent, man traf paa; saadan uden videre invitere en hel Besætning hjem til Kalas, det brugte man ikke at gøre i Stavanger, hvor han var fra; den Mand maatte da mindst være Konsul eller noget andet stort. Jeg beroligede Tømmermanden med, at Manden efter al Sandsynlighed var Vært i et Boardingshouse og Runner for et eller andet Firma, der manglede Folk. Tømmermanden holdt dog paa sit, og desværre viste det sig, at det var mig, der fik Ret. Næste Dag blev der anvist os

Kajplads; vi halede ind og gjorde losseklar, og om Aftenen efter Udskejning holdt vi Storvadsk og Parade over Landgangstøjet. Tømmermanden vilde absolut have Kravetøj paa, man vidste jo aldrig, hvem man kunde komme sammen med i saadant Selskab. Vi andre havde desværre intet Kravetøj, saa for at han ikke skulde stikke os ud blandt eventuelle Damer, fik vi ham til at nøjes med det kulørte Silkeklaede, saa var vi mer eens i Tøjet.

Skipperen var i godt Humør, han havde truffen Trosfæller i Land, saa han udbetalte os uden Protest et Par Dollars hver og forklarede os samtidig den nærmeste Vej til den norske Sømandskirke.

Vi var som løsslupne Føl, da vi endelig kom over Lønningen og for første Gang i fire Maander følte faste Grund under Følelserne, men vi var knap kommen om det første Gadehjørne, førend vi »tilfældig« traf vor norske Ven! Han hilste overstrømmende hjerteligt paa os og gentog sin Invitation fra Dagen forud, vi maatte endelig gaa med lige med det samme. Han raabte en Droske an, fik os stuvet ind og gav Kusken Besked, men desværre viste det sig, da vi kom til Bestemmelsesstedet, at han tilfældigvis ingen Penge havde paa sig. Tømmermanden laante ham gladelig en Dollar til at betale med.

Min Anelse gik i Opfyldelse! Det var et Boardingshouse af den almindelige Slags, vi var kommen til, men som Værtens specielle Gæster fik vi anvist et Værelse bag det egentlige Lokale. Værten spurgte os straks, hvad vi ønskede at drikke: „Selvfølgelig Jamaica Rom!“ svarede Tømmermanden. »Hvilken?« spurgte Værten. »Selvfølgelig den bedste«, svarede Tømmermanden. Rommen kom paa Bordet! Den var baade stærk og god og løsnede Tungebaandet, saa de første Timer gik med Sang og Bægerklang. Værten begyndte forsigtig paa at tale om Rømning og Arbejde i Land, men jeg gjorde ham udtrykkelig opmærksom paa, at han her kunde spare sin Ulejlighed, der var ingen af os, der tænkte paa at rømme, og han slog det saa hen som Spøg.

Henimod Lukketid kom Kyperen og vilde gøre op! Vi protesterede; vi var her som Gæster! Ja, — det var godt nok, sagde Kyperen, Gæster det var alle dem, der kom her, enten de saa sad i det forreste eller det bageste Lokale. De andre Gæster var strømmet til, og det var lige ved at gaa over til Haandgribeligheder, men jeg havde været saa forsynlig at tage en Kufinagle med i Lommen, og ved Synet af den faldt der Ro over Sindene. Værten var forlængst listet af, og vi klarede saa vor Betaling og blev sluppet ud ad en Bagdør — men Tømmermanden glemte at faa sin Dollar for Køreturen.

Den kolde Luft slog os, da vi kom ud, og Tømmermanden vilde absolut fortsætte Festen; kunde vi ikke i Land, saa kunde vi da ombord — vi manglede blot én Ting, Rom, Masser af Rom, men det lod sig vel skaffe. Vi undersøgte alle Butiksvinduer paa Vej mod Havnen og var saa heldige at finde et, hvor vi i Mørket kunde skimte nogle Flasker der bar Rom-Etiketter.

Vi buldrede paa, fik Indehaveren op, og da han hørte, der var Tale om Forretning, var han straks villig til at lukke op, og for Resten af vore Penge solgte han os to Flasker.

Ombord fik vi hurtig Fyr paa Kabyssen, fik kogt Vand og lavet Toddy, men Smagen var ikke, som vi havde ventet! Inden den første Flaske var tom, var vi alle efterhaanden listet ud til Spygattet og havde givet det hele fra os igen. Gule og grønne i Ansigterne kom vi ind og smed os i Køjen med Tøjet paa. Da Styrmanden om Morgen kom for at kalde os op, saa han et ubeskriveligt

Syn. I Køjerne laa Folkene og vred og klagede sig over Mavesmerter, paa Bordet mellem de væltede Kopper stod der to tykmavede Flasker med en Etikette paa med et grønt Figenblad og paatrykt med store Bogstaver »Bay-Rhum«!

Ja, den Landlov glemmer jeg aldrig!«
Her afbrydes Lars Fynbo af Styrmanden, der stikker Hovedet ind af Døren. »Skal vi saa tørne til igen, Folkens?«

Chr. Holmquist.

Agitér for Tilgang

til Marineforeningen!

De danske Redningskorps' Fællesforbund.

Redningskorpset for København og Frederiksberg ^{A/S}
Tietgensgade 67. Telef. 1808.

Fyens Redningskorps ^{A/S}
Klostervej 28. Telef. 4128. Odense.

Nordjylland^S Redningskorps ^{A/S}
Urbansgade 31. Telef. 357. Aalborg.

Stationerne aabne Dag og Nat.
Udfører Sygetransporter overalt i Landet.
Yder Assistance ved alt farefuldt og vanskeligt Arbejde.

Remington

Skrivemaskine
skriver, adderer, subtraherer
og har Key Set Tabulator.

L. Kristensen, Vestergade 27.

Vestfyens Kulimport,

Assens

Kul. Kokes, Briketter, Brænde.

Telefon: Assens 250

Leverandør til den kgl. danske Marine.

L. LEVISON JUNR.

AKTIESELSKAB

ETABLERET
1850

TELEFON 7500

KJØBMAGERGADE 50

KØBENHAVN K.

Announcebureauet „Hafnia“

(Indehaver: Redaktør O. Kongsby)

Dannemora Digelstøbestaal

Stempler: „Dannemora“, „Special Dannemora“, „Dora“ og flere. - Bedste Værktøjsstaal. Fremstilles i alle smedelige Dimensioner. - Slænger, Æmner til Fræsere, Stansere, Presseværktøj m. m. - Hurtigstaal af bedste Kvalitet.

Forlang Katalog.

Gimo Østerby Bruks Aktiebolag, Dannemora.

besøger Annoncer

til alle Blade.

FREDERIKSBORGGADE 12

Telefon Byen 3227.

Th. Strandgaard

BOGBINDER

Specialitet:

Protokoller og Kontorarbejde

PILESTRÆDE 66 TLF. 5166 y

Leverandør til Orlogsværftet.

HELLESENS

VERDENS
BEDSTE

ALDERSROGADE
KØBENH. STR.

OTTO SUENSON & CO.

Dr. Tvergade 7, Telefon Central 482.

Vin og Cigarer.

Leverandør til Søofficersforeningen og Officersforeningen.

KAY DYHR

KØBENHAVN

Maskinartikler

— Champagne —

Louis Roederer, Reims

Leverandør til Hans Majestæt Kongen af Danmark
Grand vin sec Extra dry. Carte Blanche 1906 Extra dry.

Soignerings Anstalten

Telefon 3246.

Udlejning af Haandklæder, Viskestykker, Dækketøj og Toiletskabe.

Vimmelskaftet 38.

P. E. Ehrhardt
Stuést. 7. Tlf. 1793
Trukne Rør, G. F.
Randfittings samt
alle tekniske Ma-
skinartikler.

Husk

at købe Deres Kolonial, Deli-
katerer, Vine, Spirituosa, Ci-
garer, Cigaretter, Konfekt,
Chokolader og Bodega Vine hos

C. V. Olsen, Korsør, Telefon 84.
Varerne bringes overalt. Leverandør til Marinen

C. A. ROLSTED Spiralmadrasser

Telf. Nora 625 y. Læssøgade 15

Grundl. 1878

— Leverandør til Marinen —

Jensen & Kjeldskov ^{A/S}

Papirhandel

Skindergade 14. Telf. 887.

Spec.: Merk. Tryksager og Protokoller

C. B. Møller & Co.

Cigarer og Cigaretter

er de mest velmagende